

не ни грози. Тѣ се озъртаха насамъ-натамъ, леко и бавно пристѣпяха, доде стигнаха до първата колиба. Следъ това продължиха и обходиха въ голѣмъ кръгъ мѣстата около кулата. Селянитѣ се спотаили въ отдалеченитѣ една отъ друга колиби. Изъ низки комини димъ се извиваше, поднасянъ отъ вихри и разпиляванъ. Той показваше присѣтствието на живи хора. Доде очитѣ стигаха — снѣгъ, черни гори, мъртвило.

Ето отъ една кѣщурка се подаде човѣкъ. Щомъ го зърнаха, извикаха му:

— Ей, побратиме, ела насамъ — ще те попитаме нѣщо.

А той отново се скри, изчезна. Тѣ се отправиха къмъ кѣщицата. Следъ малко стоеха предъ вратичката ѝ. Похлопаха. Никой се не обади. Като видѣха, че комина пуши, настояха и силно захлопаха, доде отвѣтре нѣкакъвъ гласъ се отзова, който повече приличаше на мяукане, отколкото на човѣшка речъ.

— Отвори! — извикаха му.

— Какво искате?

— Ще питаме нѣщо.

— Страхъ ме е.

— Не бой се, християни сме, българи сме.

И откrehна се малката вратичка, подаде се рунтава нестригана и небръсната прошарена глава съ голѣмъ овчи калпакъ, каквито носѣха тогава селянитѣ отъ тоя край.

— Идвали ли сж турци насамъ? — запитаха бѣжанцитѣ.

— Снощи се мърнаха две конни заптиета. Отде идѣха и кѣде отиваха, не разбрахъ. Питаха — има ли гждѣва бѣжанци и комити.

— Ти какво имъ отвърна?

— Не зная, не съмъ виждалъ.

Другаритѣ плахо се спогледнаха. Постояха малко въ колебание и потеглиха назадъ.

— Ами сега? — рече единъ.